

melserne om de udenlandske Selskaber blevne væsentlig fyldigere, efter at Udvalget først havde bestemt sig til i det hele taget at inddrage disse udenlandske Livsforsikringsselskaber under Lovgivningens Bestemmelser.

Den Stempelfrihed, som indrømmes de danske Selskaber, finder jeg ogsaa rimelig for at stille dem gunstigt i Konkurrencen over for Stats-Livsforsikringsanstalten, og naar man ikke har villet indrømme udenlandske Selskaber samme Begunstigelser, er det i hvert Tilfælde ikke andet, end hvad man kan møde i Praksis nu andetsteds. Eksempelvis skal jeg nævne, at danske Selskaber ere stempelpligtige i Sverige, medens svenske Selskaber ere fritagne for Stempelafgift.

Naar Udvalget har foreslaaet, at Fritagelse for Retsforfølgning skulde udstrækkes til alle Selskaber, og ikke blot omfatte de danske, kan jeg ogsaa følge Udvalget deri, da det er et Forslag, som stilles udelukkende i de forsikreres Interesse; ud fra det almindelige Synspunkt, at denne Lov først og fremmest skal tilvejebringes til Betryggelse for de forsikrede, kan man jo overovedet ikke modsætte sig Forslag, som stilles i denne Retning; selv om man maaske af andre Grunde kunde have ønsket, at denne Rettighed var bleven forbeholdt de danske Selskaber.

At Udvalget har fundet det rigtigt at tilføje en Paragraf, som gør det muligt at standse Selskaber, som gøre sig skyldige i mislig eller uforvarlig Forretningsførelse, finder jeg godt, især da der jo er taget alle mulige Forsigtighedsregler til Undgaelse af en vilkaarlig Benyttelse deraf og Forurettelse af Selskaberne, saaledes at de endogsaa have Krav paa Skadeserstatning, dersom det under den senere Undersøgelse maatte vise sig, at Mistanken har været ubegrundet.

Det er efter min Mening de vigtigste Forandringer, som ere foretagne i Lovforslaget; og jeg vil i det hele taget, hvis en Minister har Lov til at takke et Udvalg for et energisk og udmærket Arbejde — hvad jeg ikke antager ligger uden for det tilladelige — gerne ved denne Lejlighed takke Udvalget for det store Arbejde, som er nedlagt i dets Betænkning og de af det stillede Ændringsforslag. Jeg mener, at ved dette Arbejde er Lovforslaget baade blevet forbedret og ført et betydeligt Skridt videre til Virkeliggørelse. — Naar nu imidlertid den ærede Ordfører, og senere et andet æret Medlem, nemlig det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), have

antydnet for mig det ønskelige i, at vi i denne Sag skulde gaa sammen med Sverige og Norge — en Tanke, som dog ikke fandt nogen stærk Tilslutning fra det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) — saa vil jeg give den Oplysning, at man jo i Sverige har haft en Kommission, og at man i Norge allerede for adskillige Aar siden har afsluttet et Kommissionsarbejde; derimod er man ikke i Sverige og heller ikke i Norge naaet til at udarbejde noget Lovforslag eller fremsætte et saadant for disse 2 Landes lovgivende Forsamlinger. Vi ere altsaa komne ikke saa lidt videre, end man er kommen i Sverige og Norge, uagtet man der har arbejdet i adskillige Aar derpaa. Hos os er der altsaa ikke blot udarbejdet og af Regeringen fremsat Lovforslag, men dette har nu været offentlig drøftet vel i 3—4 Maaneder, har været henvist til Udvalg og er der naaet til en samstemmende Betænkning, til hvilken Regeringen har givet sin Tilslutning, og som ogsaa dette høje Ting forhaabentlig i Dag vil give sin yderligere Tilslutning. Der er altsaa en ikke ganske ringe Forskel mellem den Stilling, vort Land nu kommer til at indtage, og den faktiske Stilling, Sverige og Norge for Øjeblikket indtage i den tilsvarende Sag. Jeg vil ikke nægte, at jeg ikke er stemt for, at vi uden videre skulde gaa i Kommission med Norge og Sverige, især da disse to Landes Kommissioner ikke indbyrdes stemme overens om det Grundlag, hvorpaa en Forsikringslov skal hvile. Kommissionerne i Sverige og Norge afvige væsentlig fra hinanden, og begge Arbejder afvige atter væsentligt fra det Lovarbejde, som vil fremgaa her af Regeringens og Landstingets fælles Arbejde i denne Sag. Ogsaa maa jeg sige, at jeg ikke anser det for i og for sig at være saa overmaade vigtigt, at man i Danmark, Norge og Sverige har just den samme Livsforsikringslovgivning. Hvis Talen derimod kunde blive — hvad der maaske kan blive Tilfældet — om en almindelig Forsikringslovgivning — altsaa ikke alene omfattende Livsforsikringsvirksomhed — vilde jeg ganske vist anse det for at være vigtigere at opnaa Fællesskab. Paa den anden Side er jeg en god Skandinav og har altid været det, og jeg underkender derhos ingenlunde Betydningen af en fælles Drøftelse af Enkeltheder, endogsaa vigtige Enkeltheder af sagkyndige fra de 3 Lande. Jeg har i denne Sag fra den svenske Justitsminister modtaget et ganske vist personligt Brev, som dog indeholder en længere Fremstilling af Sagen, hvori han har